

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: مالدینو دینوچی

برگردان از: حمید محوی

۰۹ اگست ۲۰۱۲

امپریالیسم المپیک

هنر جنگ

بین تیم های حاضر در بازی های المپیک در لندن، یک تیم خاص دیده می شود به نام شرکت های چند ملیتی (مولتیناسیونال) که متشکل از روزنامه نگارانی است که توسط «کوآش» سیاسی (۱) تمرینات لازم را انجام داده اند و مهارت خاصی در تحریف وقایع و تفسیرهای جعلی دارند. در این تیم، مدال طلا از آن بریتانیایی ها است، مدال طلا در بی اعتبار سازی ورزشکاران چینی که آنها را با واژگانی مانند «سردرگم، شوخی طبیعت، روبات» تعریف می کنند. یک ثانیه پس از پیروزی یی شیون شناگر چینی، بی بی سی فوراً احتمال استفاده از مواد زور افزا را مطرح کرد و نشریه میرور از «ساخت و پرداخت تمرین های خشن» سخن گفت، که طی آن ورزشکاران چینی

«مثل ماشین های خود کار ساخته می شوند» با روش هائی که «در حد شکنجه» است و «ورزشکارانی که ژنتیکمان» تحول یافته هستند. مدال نقره از آن [سول ۲۴ اور] نشریه سازمان کارفرمایان ایتالیائی است که فرستاده آنها کولودانی ورزشکاران چینی را به این شکل تشریح می کند : «همان کله های مربع شکل، همان تمرکز نظامی، هر یک فتوکپی دیگری، ماشین هائی که با خنده و تبسم بیگانه هستند، ماشین های خودکار بدون آرمان قهرمانی، که توسط زنجیره مونتاژ پیچ و مهره های بزرگی را تولید می کند، برای چنین پیچ و مهره هائی دو راه پیش پای آنها می گذارند «محکومیت به گرسنگی و فقر، یا رعایت اصول و قواعد ورزشی».

در لندن نوستالژی سالهای با شکوه گذشته احساس می شود، وقتی که در قرن نوزدهم چینی ها را از دیدگاه مشخصا «علمی» به شکل مردمی «صبور، ولی تنبل و پست و رذل» ترسیم می کردند، یعنی دورانی که امپریالیسم بریتانیا کشور چین را به انبار تریاک تبدیل کرده بود تا بر خاک سیاه مردم چین نظام استعماری و استثمارش را پر رونق تر سازد. وقتی مقامات چینی تریاک را ممنوع اعلام کردند، علیه چین اعلام جنگ کردند، و این کشور را مجبور ساختند که از بخش هائی از سرزمینشان به نفع قدرت های بیگانه (از جمله ایتالیا) قطع نظر کند و آن را «واگذاری» نامیدند. نوستالژی سالهای باشکوه گذشته در عین حال یعنی وقتی که روی سردر پارک هواپیگو، در شانگهای که از این پس در فرآیند واگذاری بخش هائی از سرزمین چین به بریتانیا تعلق گرفته بود، روی تابلویی این نوشته دیده می شد : «ورود سگ و چینی ممنوع است».

مأخذ عکس [The Mirror](#)

بی شیون. مدال طلا

وقتی چین آزاد شد، در سال ۱۹۴۹، چین نوین توسط ایالات متحده و هم پیمانانش بازشناسی نشد و این کشور را از بازیهای المپیک محروم کردند. تنها از سال ۱۹۸۴ بود که چین برای شرکت در بازیهای المپیک پذیرفته شد. از این تاریخ پیروزی های چین به شکل تصاعدی افزایش یافت. با این وجود، چنین موضوعی اهمیت خاصی برای قدرت های غربی ندارد، بلکه نگرانی غرب از بابت ظهور قدرتی نوین است که از این پس برتری آنها را در سطح جهانی به مخاطره می اندازد.

موضوع حائز اهمیت : لباس تیم ورزشکاران آمریکائی ساخت چین بود، و همین موضوع از دیدگاه نمادینه معنای ابهام آمیزی پیدا کرد. در نتیجه، کمیته المپیک ایالات متحده اطمینان داد که از سال ۲۰۱۴ ورزشکاران آمریکائی از لباس های ساخت امریکا استفاده خواهند کرد.

چه کسی، با بهره برداری از نیروی کار انسانی در آسیا، افریقا، امریکای جنوبی، ورزشکار استخدام می کند تا زیر پرچم ستاره دار قهرمانی کند؟ ولی چین خلاف چنین معاملاتی، به شکلی که نشریه میروور آن را متهم می کند، بر این باور است که «ورزش به مثابه جنگ بدون کاربرد اسلحه است».

آنهايي که چنين نقل قولی را به عنوان اتهام علیه چین به کار می برند، فراموش می کنند که پرچم المپیک را نظامیان بریتانیایی به احتزاز در آوردند، یعنی نظامیانی که از سلاحهایشان برای جنگهای تجاوزکارانه استفاده کردند. نشریه «سول ۲۴ اور» نشریه کارفرمایان ایتالیا چین را متهم کرد که از «ورزشکاران دولتی» استفاده می کند. ولی روزنامه نگار ایتالیایی فراموش می کند یادآوری کند که از ۲۹۰ ورزشکار ایتالیایی ۱۸۳ نفر از آنها در نیروهای مسلح ایتالیا خدمت می کنند، زیرا تنها (به دلیل انتخاب سیاسی مشخص) این گروه از افراد هستند که به شکل تمام وقت می توانند به چنین فعالیت هائی بپردازند. یعنی نظامی سازی ورزش، به شکلی که آقای وزیر دی پالولا گفته است: «همزاد ورزش- زندگی نظامی، بر اساس اخلاق مشترک بوده، ویژگی تعلق به بدنه نظامی مانند تعلق به یک گروه ورزشی است».

با این حساب جنگی که علیه لیبیا به وقوع پیوست، جنگ نبود، بلکه باید آن را به عنوان تمرین ورزشی برای آماده سازی ورزشکاران المپیک تلقی کنیم.

پی نوشت :

(^۱Coach

[^۲]Organe de presse de Cofindustria, l'organisation du patronat italien, NdT.

نشریه سازمان کارفرمایان ایتالیایی

گاهنامه هنر و مبارزه

۸ اوت ۲۰۱۲

Impérialisme olympien

L'art de la guerre

par Manlio Dinucci

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va>

aid=32248&